

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13028>

Vaga: 'postureo' o lluita?

- Actualitat - Articles opinió -

Aquesta lluita, és per "postureo" o és per a guanyar?

Aquesta pregunta hauria d'estar fora de lloc quan iniciem un conflicte sindical. Sobre el paper, tota lluita sindical, que és en si mateixa una expressió del conflicte social, la fem perquè l'entendem com a eina per aconseguir un seguit d'objectius. En els temps que corren, molt sovint es tracta d'aturar agressions que la patronal fa directament contra les nostres condicions de treball que són, també, les nostres condicions de vida. És a dir, contra nosaltres mateixos. Subcontracten part dels/les nostres companyes, acomiaden, ens canvien la jornada laboral, ens fan fer hores, ens baixen el salari i un llarg etcètera. Però de vegades també busquem avançar, millorar, conquerir part del pastís que actualment es queden els capitalistes. En definitiva, lluitem per guanyar, per a nosaltres mateixos/es, per la immensa majoria de la humanitat. Una lluita que es porta endavant fins i tot en la situació més concreta i particular, com pot ser en un piquet en el fred d'una matinada d'hivern en un polígon o enganxant un adhesiu sobre una mercaderia en un estant d'un supermercat.

Com deia, només el fet de plantejar la pregunta que inicia aquest text hauria de ser una aberració. Per desgràcia, no ho és. De fet, massa sovint la resposta és la primera de les opcions, la del "postureo". D'exemples en tenim molts i molts. A la lluita sindical massa sovint hem vist com els sindicalisme oficial utilitza jornades de mobilitzacions i de vagues per passejar banderes i delegats mentre entre bastidors estan precuinat amb l'empresa com s'aplicaran aquelles mesures que es diu combatre. Aquest "postureo" còmplice busca desactivar qualsevol resistència i desposseir als i les treballadores de la seva capacitat de lluita. És a dir, tot el contrari d'allò que sobre el paper diu que vol fer.

Aquestes actituds les hem denunciat una i una altra vegada. Les coneixem i les hem patit i, precisament, intentem que el nostre sindicalisme sigui tot el contrari. Però no podem caure en l'autocomplaença fàcil. Si les lluites les fem per a guanyar, hem de pensar fredament com volem fer-les. I pensar-les de la manera més col·lectivament possible. Això implica, necessàriament, a la nostra secció sindical allà on hi ha el conflicte i la seva capacitat d'activar el conjunt de la plantilla per mitjà de l'assemblea, la nostra manera d'entendre la democràcia. Però també comporta la implicació del conjunt del sindicat als seus diferents nivells. Es tracta de guanyar. De doblegar la voluntat de qui té el poder, perquè controla els mitjans de producció i l'emparen les lleis i els mecanismes coercitius de l'estat. Davant d'això, només ens tenim a nosaltres: la nostra intel·ligència, les nostres mans i la nostra capacitat de ser multitud.

Si la lluita la fem per a guanyar, això ens porta a vells debats que ja es plantejava el sindicalisme a inicis del s. XX a Catalunya i que van marcar la diferència entre dues tradicions, la de caire més socialista i l'anarcosindicalista. Com ha de ser una vaga? Ha d'implicar només una aturada d'un centre de treball? Busquem una imatge dels i les treballadores aturats, un dia rere l'altre amb les nostres banderes onejant al vent? Només amb això un centre de treball amb unes quantes desenes o centenars de treballadors/es aconseguirà vèncer una gran multinacional que en té la propietat? L'experiència ens mostra que aquest tipus de vagues "passives" i circumscrites només al centre de treball tendeixen a acabar malament per als nostres interessos. I l'estat i el capital també ho saben quan, precisament, ja fa anys que van prohibir les vagues per solidaritat. Les seves lleis, el sindicalisme oficial i, de vegades, algunes pràctiques de sindicats no tant oficials porten cap aquí. I també moltes vegades ja abans de que acabin, i sovint de que comencin, ja en sabem el final. Aquestes dinàmiques poden ser, també, de "postureo".

Hi ha altres maneres de plantejar els conflictes i les vagues. De forma molt més "activa" i pensades per a guanyar. Això vol dir que han de partir de dues condicions: la primera que els i les treballadores del centre de treball s'hi impliquin i la facin. La segona, que tinguem la capacitat d'exercir la força suficient per a trinxar la resistència de l'empresari. Això darrer moltes vegades ho podem aconseguir si, a banda de no limitar-nos a quedar passives i aturades en una vaga, som capaces de sumar a la nostra la força de la solidaritat. Sovint no es tracta només d'aturar el funcionament d'un centre productiu, ja que moltes vegades les empreses poden aguantar millor una aturada llarga que qui ha de portar un salari a casa per pagar el dia a dia. En molts casos es pot incidir en la distribució o la

Vaga: 'postureo' o lluita?

comercialització del producte de l'empresa, en la seva imatge, en els seus clients, etc. I per poder-ho fer, molts cops calen més mans que les dels treballadors/es en vaga.

La recent vaga de Cacaolat ens ho ha mostrat. Ja fa una mica més de temps, les vagues de Movistar, FNAC, busos, etc., també. Són vagues on es va activar la participació en el conflicte de més persones i més espais que els dels propis treballadors/es en vaga. Quan diem que la solidaritat és la nostra millor arma, diem precisament això. No es tracta només d'una imatge (això seria "postureo"), es tracta d'un arma. I la paraula arma té a veure amb quelcom ofensiu, que cerca fer mal. En el nostre cas, el mal que cerquem és en els interessos de l'empresari i que sigui de la intensitat suficient per a que, en un determinat context, hagi d'acabar fent allò que nosaltres li imposem.

Entesa així, la lluita ja no és un simple "postureo" i, senzillament, passa a ser una confrontació real. Anant més enllà de les imatges i les icones busca les fórmules oportunes en cada cas per a ser efectiva i, com a mínim, aspirar a guanyar. Per això cal imaginació, defugir esquemes i col·lectivitzar el conflicte en això que en diem solidaritat o suport mutu.

* **Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya**

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2019/01/09/vaga-postureo-o-lluita/>